

Sygn. akt **II W 3/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 28 maja 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Sylwia Sobczak-Pizuch

po rozpoznaniu sprawy

H. N.

córki S. i M.

PESEL (...)

ur. (...) we W.

obwinionej o to, że 1. jako pracodawca firmy (...) w (...) w okresie od 29.10.2011 r. do 02.10.2012 r. utrudniał przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 21 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o Państwowej Inspekcji Pracy, w ten sposób, że mimo odbioru wezwań i ustnych ustaleń terminu realizacji czynności kontrolnych pracodawca nie stawiał się przed inspektorem pracy. Utrudnianie przeprowadzenia czynności kontrolnych polegało na: - mimo uzgodnionego w dniu 14.11.2011 r. terminu rozpoczęcia czynności kontrolnych na 07.12.2011 r. w siedzibie Okręgowego Inspektoratu Pracy we W. pracodawca nie stawiał się na kontrolę oraz nie usprawiedliwił swojej nieobecności, - mimo osobistego zaproponowania terminu kontynuacji czynności kontrolnych na 07.05.2012 r. w siedzibie urzędu PIP pracodawca ani osoba upoważniona nie stawiała się w siedzibie urzędu. Inspektor pracy próbował kilkakrotnie skontaktować się telefonicznie z pracodawcą, pracodawca nie odbierał telefonu od inspektora pracy, - nie stawienie się pracodawcy ani osoby przez niego upoważnionej w siedzibie urzędu PIP mimo skutecznie doręczonego wezwania z dnia 18.06.2012 r. tj. o wykroczenie z art. 283 § 2 pkt 8 ustawy z dn. 26 czerwca 1974 Kodeks pracy (Dz.U z 1998 roku nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908) w zw. z art. 18⁴ § 1 ustawy z 26.06.1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908), art. 23 ust. 1 pkt 3 i 5 ustawy z dnia 13.04.2007 roku o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz. U. z 2012 roku poz. 404 ze zmianami z 2012 roku poz. 769);

2. jako pracodawca firmy (...) w Ś. w okresie od 10.02.2012r. do 22.06.2012r. nie wypłacił wynagrodzenia wraz z dodatkiem do wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych pracownikowi A. S. (1),

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks Pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908) w zw. z art. 151¹ ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908)

3. jako pracodawca firmy (...) w Ś. w okresie od 10.02.2012r. do 22.06.2012r. nie wypłacił dodatku do wynagrodzenia za pracę w porze nocnej pracownikowi A. S. (1),

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908) w zw. z art. 151⁸ ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908)

4. jako pracodawca firmy (...) w Ś. w okresie od 10.02.2012r. do 22.06.2012r. nie wypłacił należności na pokrycie kosztów podróży służbowej pracownikowi A. S. (1),

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908) w zw. z art. 77⁵ ustawy z dnia 26.06.1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908) art. 2 pkt 7 ustawy z dn. 16.04.2004r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. NR 92 poz. 879 ze zmianami oraz z 2011 roku nr 244, poz. 1454)

5. jako pracodawca firmy (...) w Ś. rozwiązała z pracownikiem A. S. (1) umowę o pracę bez wypowiedzenia naruszając w sposób rażący przepisy prawa pracy tj. nie zastosowała pisemnej formy oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia,

tj. o wykroczenie z art. 281 pkt 3 ustawy z dnia 26.06.1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908) w zw. z art. 30 § 3 ustawy z dnia 26.06.1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908)

6. jako pracodawca firmy (...) w Ś. co najmniej do dnia kontroli 25.04.2012r. nie zgłosił wymaganych danych, mających wpływ na wymiar składek Fundusz Pracy, nie zgłaszając do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych: A. K. (1) zatrudnionej od 01.03.2010r. na podstawie umowy o pracę,

tj. o wykroczenie z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 20.04.2004r. o promocii zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. z 2008 roku nr 69 poz.415 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 769) w zw. z art. 122 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13.04.2007r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz.U. z 2012 roku poz. 404 ze zmianami z 2012 roku poz. 769), art. 6, 8, 13, 36 i 47 ustawy z dnia 24.08.1991r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz.U. z 2006 roku nr 96, poz.667 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 664),

7. jako pracodawca firmy (...) w Ś. w okresie od 02.10.2012r. nie wydała byłemu pracownikowi A. D. świadectwa pracy,

tj. o wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 26.06.1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908) w zw. z art. 97 ustawy z dnia 26.06.1974r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. nr 21 poz. 94 ze zmianami oraz z 2012 roku poz. 908), § 2 rozporządzenia Min. Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania (Dz.U. nr 60, poz. 282 ze zmianami oraz z 2011 roku nr 251, poz. 1509)

* * *

I. uznaje obwinioną **H. N.** za winną popełnienia czynów, opisanych w pkt 1 i 7 części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 282 § 1 pkt 3 kodeksu pracy w zw. z art. 9 § 2 kw wymierza jej łącznie karę grzywny w wysokości 2.000 zł;

II. uniewinnia obwinioną H. N. od zarzutu popełnienia czynów opisanych w pkt 2, 3, 4, 5 i 6 części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk oraz art. 118 § 2 kpw zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów sądowych i opłaty w części dotyczącej pkt 1 części dyspozytywnej wyroku, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w pozostałym zakresie kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 3/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie objętym zarzutami wniosku o ukaranie H. N. prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) (...)-(...) S., (...).

dowód:

- protokół kontroli k. 7-9

W okresie od marca 2010r. do listopada 2012r. w przedsiębiorstwie tym na stanowisku kierownika do spraw transportu i logistyki zatrudniona była na podstawie umowy o pracę A. K. (1), która faktycznie zajmowała się większością spraw związanych z prowadzeniem w/w firmy. Do jej obowiązków należało rozliczanie kierowców, wydawanie im poleceń i wypłacanie wynagrodzenia, poszukiwanie zleceń dla firmy. A. K. (1) prowadziła też rozmowy kwalifikacyjne z potencjalnymi pracownikami i decydowała o tym kto nadaje się do pracy w firmie. Umowy o pracę z nowo przyjętymi pracownikami podpisywała H. N.. Obwiniona zajmowała się nadto opłatami i sprawami firmy związanymi z różnego rodzaju urzędami, takimi jak – ZUS, Urząd Skarbowy. Płatnik od dnia 01 marca 2010r. zgłosił A. K. (1) A. K. (1) do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego z tytułu umowy o pracę, a następnie wyrejestrował ją z dniem 01 listopada 2012r.

dowód:

- zeznania św. A. K. (1), k. 120-123

- pismo ZUS Inspektoratu w O. z dnia 03 grudnia 2013 r., k. 98

W dniu 28 lutego 2011 r. A. K. (1), działając w imieniu (...), zawarła z A. D. umowę o pracę, na podstawie której został on zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. W sierpniu 2011 r. z uwagi na zły stan techniczny pojazdów i możliwości związanych z tym konsekwencji A. D. drogą telefoniczną powiadomił A. K. (1), że chce rozwiązać umowę o pracę, na co ta przystała proponując późniejsze skontaktowanie się w celu załatwienia kwestii formalnych. W związku z tym, że wszystkie późniejsze próby skontaktowania się z A. K. (1) podjęte przez A. D. pozostały bezskuteczne, pozwał on pracodawcę o roszczenia wynikające ze stosunku pracy. Wyrokiem zaocznym z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. akt IV P 90/12, Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zasądził na rzecz A. D. od H. N. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) kwotę 2224 zł netto z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 23.08.2011r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz nakazał H. N. aby wydała A. D. świadectwo pracy potwierdzające okres zatrudnienia powoda w firmie pozwanej od 28.02.2011r. do 23.08.2011r., a nadto by wydała mu dokument PIT-11 za rok 2011r. H. N. złożyła sprzeciw od w/w wyroku zaocznego, ale postanowieniem z dnia 28 czerwca 2012r. w/w Sąd odrzucił złożony sprzeciw, gdyż mimo prawidłowego wezwania i upływu terminu H. N. nie uzupełniła braków formalnych tego sprzeciwu. Postanowieniem z dnia 27 września 2012r. nadano klauzulę wykonalności w/w wyrokowi zaocznemu z dnia 24 kwietnia 2012r.

Wcześniej A. D. pisemnie zwracał się do pracodawcy zarówno w sprawie rozwiązania umowy o pracę (pismo z dnia 22 sierpnia 2011r.), jak też w kwestii ugodowego załatwienia sprawy, którą skierował do Sądu Pracy, dot. m.in. wydania mu świadectwa pracy (pismo z dnia 30 stycznia 2012r., które osobiście odebrała obwiniona w dniu 31 stycznia 2012r.). Próby ugodowego załatwienia sporu nie powiodły się jednak, o czym A. D. powiadomił Sąd Pracy pismem z dnia 09 lutego 2012r. Przed pierwszym terminem rozprawy H. N. wniosła pisemnie o zmianę tego terminu z uwagi na jej pobyt w sanatorium w tym czasie. Natomiast między pierwszym a drugim terminem rozprawy toczącej się przed Sądem Pracy obwiniona skierowała pismo do A. D., ale później się już z nim nie kontaktowała, a podejmowane przez niego próby telefonicznego skontaktowania się z nią były bezskuteczne.

A. D. do dnia jego przesłuchania w niniejszej sprawie, tj. do 22 listopada 2013 r., nie otrzymał od H. N. świadectwa pracy.

dowód:

- zeznania św. A. D. k. 87-90

- akta SR dla Wrocławia-Śródmieścia IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt IV P 90/12(umowy o pracę, wyrok z dnia 26 kwietnia 2012r., postanowienie z dnia 28.06.2012 r., postanowienie z dnia 27.09.2012r., pisma A. D. do pracodawcy, pismo w/w do Sądu informujące o braku możliwości ugodowego załatwienia sprawy, pismo obwinionej o zmianę terminu rozprawy)

- pisma A. D. k. 81 - 82, 83 – 86

- pismo H. N. k. 79

W okresie od stycznia 2012 r. do 22 czerwca 2012 r. w (...) na stanowisku kierowcy zatrudniony był także A. S. (1). W dniu 09 stycznia 2012 r. podpisał on oświadczenie potwierdzając wypłacenie mu przez pracodawcę kwoty 200 zł tytułem półrocznego ekwiwalentu za zakup odzieży roboczej oraz środków czystości. W dniach 29 lutego, 27 marca i 31 maja 2012 r. A. S. (1) złożył wniosek o udzielenie mu urlopu wypoczynkowego w wymiarze odpowiednio 21, 6 i 7 dni. Wszystkie wnioski zostały zaakceptowane przez jego przełożonego. Dnia 14 lutego 2012 r. A. S. (1) podpisał dowód wypłaty wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2012 r. w kwocie 2200,00 zł, na którym w rubryce „za co” zaznaczono „wynagrodzenie za m-c styczeń 2012 wraz z godzinami nocnymi oraz delegacje”. W miesiącu lutym i marcu A. S. (2) podpisał listę płac za te miesiące. W kwietniu 2012 r. A. S. (1) podpisał dokument zawierający wyszczególnienie wysokości oraz składniki jego pracy za miesiąc kwiecień zatwierdzające kwotę do wypłaty w wysokości 1 111,86 zł. Dnia 11 kwietnia 2012 r. A. S. (1) podpisał dowód wypłaty kwoty 1500,00 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia za miesiąc maj 2012 r. Dnia 24 sierpnia 2012 r. przyjęto do realizacji przekaz pocztowy kwoty 650,00 zł tytułem wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 2012 r. na nazwisko A. S. (1), która to suma została zwrócona nadawcy z powodu nie podjęcia jej w terminie przez adresata.

dowód:

- oświadczenie, k. 118;

- przekaz pocztowy- potwierdzenie wypłaty- k. 103;

- dowód wypłaty, k. 104;

- dowód wypłaty, k. 105;

- lista płac za miesiąc luty 2012 r.

- lista płac za miesiąc kwiecień 2012 r.

- wniosek urlopowy z dnia 29.02.2012 r. k.115

- wniosek urlopowy z dnia 27.03.2012 r. k.117

- wniosek urlopowy z dnia 31.05.2012 r. k. 116

A. S. (1) w dniu 04 października 2013 r. pozwał H. N. o wypłatę kwoty 12.580,92 zł z odsetkami od dnia 10 lutego 2012r. tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, wynagrodzenie, świadczenia z tytułu podróży służbowej oraz wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych. Zarządzeniem z dnia 22 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zwrócił powodowi pozew z powodu nie uzupełnienia przez niego w wyznaczonym terminie braków formalnych.

dowód:

- akta SR dla Wrocławia – Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, sygn. akt X P 934/13 (kopia pozwu, zarządzenie z dnia 22 listopada 2013r.)

W wyniku zgłoszenia się przez A. D. do Państwowej Inspekcji Pracy ta wszczęła w stosunku do (...) postępowanie kontrolne. W trakcie jego trwania do podmiotu kontrolującego zgłosił się także A. S. (1) przedstawiając m.in. 16 zapisów tarczy tachografu na dowód jego pracy w godzinach nadliczbowych oraz porze nocnej, jak również poza siedzibą pracodawcy, za co jak twierdził nie wypłacono mu wynagrodzenia.

dowód:

- protokół kontroli k. 7-9
- kserokopie zapisów tarczy tachografu k. 22-31

W związku z w/w postępowaniem kontrolnym, po wcześniejszej nieudanej próbie skontaktowania się z H. N., w dniu 29 października 2011 r. zostało jej doręczone wezwanie do stawiennictwa w siedzibie Okręgowego Inspektoratu Pracy we W. w pierwszy poniedziałek od dnia otrzymania wezwania. W dniu 14 listopada 2011 r. do podmiotu kontrolującego zgłosiła się A. K. (1) i uzgodniła datę rozpoczęcia czynności kontrolowanych w (...) na dzień 07 grudnia 2011 r. H. N. nie zgłosiła się jednak w wyznaczonym terminie nie informując również o przyczynach swojej nieobecności. W dniu 16 stycznia 2012 r. inspektor pracy wystosował kolejne wezwanie do stawiennictwa H. N., które zostało jej doręczone w dniu 19 stycznia 2012 r. W dniu 31 stycznia 2012 r. czynność powtórzono, jednak H. N. nie podjęła przesyłki w terminie. Ze względu na brak kontaktu z pracodawcą, w dniu 09 marca 2012 r. inspektor pracy zwrócił się do Komisariatu Policji w S. z prośbą podjęcia czynności mających na celu doręczenia pracodawcy - H. N. wezwania do stawiennictwa w Okręgowym Inspektoracie Pracy we W., które funkcjonariusze doręczyli jej synowi M. N. w dniu 12 marca 2012 r.

dowód:

- protokół kontroli k. 7-9
- wezwanie z dnia 24.10.2011 r. k. 10
- potwierdzenie odbioru, k. 11
- wezwanie z dnia 16 stycznia 2012 r. k. 12
- potwierdzenia odbioru k. 13
- pismo do Komisariatu Policji w S. k. 14
- pismo KP w S. k. 17
- zeznania św. M. M. (1) k. 127-128
- pismo do A. D. (akta Sądu Pracy IV P 90/12 k. 8)

W dniu 16 kwietnia 2012 r. H. N. skontaktowała się telefonicznie z inspektorem pracy, z którym uzgodniła początkowy termin czynności kontrolnych na dzień 25 kwietnia 2012 r. W związku z tym, że pracodawca nie dysponował wszystkimi niezbędnymi dokumentami kontynuację czynności kontrolnych ustalono na dzień 07 maja 2012 r. z tym, że miały one odbyć się w biurze Okręgowego Inspektoratu Pracy we W.. W wyznaczonym dniu z ramienia (...) nie stawił się nikt. Pracodawca nie odbierał również telefonów od inspektora pracy. W dniu 04 czerwca 2012 r. inspektor pracy skierował do H. N. wezwanie, które doręczono jej dnia 06 czerwca 2012 r. Kolejne wezwanie z 18 czerwca 2012 r. zostało doręczone H. N. w dniu 20 czerwca 2012 r. wraz z poleceniem doręczenia wszystkich niezbędnych dla kontynuowania czynności kontrolnych dokumentów. W odpowiedzi na nie H. N. skierowała do inspektora pracy pismo, w którym poinformowała, że wszystkie dokumenty dostarczyła do Inspektoratu oraz że nie stawi się celem

złożenia wyjaśnień. Kolejny termin czynności kontrolnych został wyznaczony na dzień 09 lipca 2012 r. Pomimo ustalenia go telefonicznie z A. K. (1), nikt z ramienia (...) nie stawił się w Inspektoracie. W dniu 31 lipca 2012 r. inspektor pracy skierował do H. N. zawiadomienie o odstąpieniu od jej przesłuchania i poinformował ją o możliwości złożenia wyjaśnień na piśmie w terminie 7 dni od doręczenia powyższego pisma. Do zawiadomienia inspektor dołączył także druk zatytułowany „wyjaśnienia osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia wniosku o ukaranie”. Powyższe pismo zostało doręczone H. N. w dniu 07 sierpnia 2012 r., ta jednak nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

dowód:

- protokół kontroli k. 7-9
- zeznania św. M. M. (1) k. 127-128
- wezwanie z dnia 04 czerwca 2012 r. k. 15
- potwierdzenie odbioru k. 16
- wezwanie z dnia 18 czerwca 2012 r. k. 18
- potwierdzenie odbioru k. 19
- pismo H. N. z dnia 20 czerwca 2012 r. k. 20
- zawiadomienie o odstąpieniu od przesłuchania wraz z potwierdzeniem odbioru k. 2-3

Jak wskazano wyżej H. N. nie składała wyjaśnień w toku postępowania przed inspektorem pracy, na rozprawie zaś nie przyznała się do popełnienia zarzuconych jej czynów i wyjaśniła jedynie, że stawiała się na wezwania inspektora pracy i składała dokumenty (k. 70 -71). Następnie H. N. wyjaśniła także, że jak dostała pierwsze wezwanie do PIP to udała się tam z A. K. (1), która miała całą teczkę dokumentów, które brała i kserowała M. M. (1). Obwiniona podała, że była z A. K. (1) na każde wezwanie PIP, nikomu nie utrudniała kontroli i pracy. Oświadczyła, że nie pamięta w jakich dokładnie datach była w PIP, ale starała się być w wyznaczonych dniach, że nie uzgadniała terminu czynności kontrolnych z panią (...), gdyż ta stwierdziła, że skoro wszystkim zajmuje się pani K. to z nią będzie miała kontakty. Obwiniona wyjaśniła także, że wszystkie dokumenty żądane przez panią (...) zostały jej przedłożone, a świadectwo pracy A. D. zostało pokazane pani (...), a następnie zostawione u niej (zgodnie z jej propozycją), żeby ona dała je panu D., przy czym nie było żadnych uzgodnień w jaki sposób zostanie to potwierdzone (k. 128).

Oceniając wiarygodność wyjaśnień obwinionej Sąd nie uznał ich za prawdziwe, gdyż nie znajdują one potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym takim jak zeznania inspektora pracy M. M. (2) oraz protokół z kontroli wraz z kolejnymi wezwaniami H. N. do stawiennictwa w Powiatowym Inspektoracie Pracy, czy też zeznania świadka A. D. i wreszcie z pismo skierowane do w/w, a znajdujące się w aktach sprawy Sądu Pracy IV P 90/12 (k. 8), z treści którego wynika, że inspektor pracy nie podjął kontroli z powodu niestawiennictwa pracodawcy w wyznaczonych terminach. Należy podkreślić, że wersja przedstawiona przez obwinioną całkowicie wyklucza się z konsekwentnym nadawaniem na jej adres ponownych wezwań do stawiennictwa u inspektora pracy, co czyni ją nielogiczną w zestawieniu z działaniami podjętymi przez organ kontrolny. Skoro bowiem obwiniona faktycznie stawiałaaby się na wezwanie inspektora postępowanie kontrolne nie przeciągnęłoby się tak znacznie w czasie, jak miało to miejsce w rozpatrywanej sprawie, a sam inspektor nie wysyłałby kolejnych wezwań, gdyż byłoby to niecelowe. Podkreślić także należy, że prowadzący postępowanie inspektor pracy skorzystał z możliwości doręczenia obwinionej wezwania przez funkcjonariuszy Policji, co stanowi procedurę, po którą sięga się w sytuacjach utrudnionego skontaktowania się z adresatem skutkującą niemożnością wszczęcia kontroli. Powyższe fakty, potwierdzone nie tylko zeznaniami w/w świadków, ale też dokumentami, nie pozwalają zatem uznać za wiarygodną wersji obwinionej.

Jako polegające na prawdzie Sąd ocenił natomiast zeznania inspektora pracy M. M. (1), i to nie tylko w części dot. wyjaśnień obwinionej, ale też w pozostałym zakresie. Zeznania te odpowiadają bowiem innym dowodom, tj. zeznaniom A. D., w części też zeznaniom A. S. (1), a o ich wiarygodności świadczy dodatkowo i to, że świadek nie próbowała niczego zataić, jak w przypadku okoliczności dot. zarzutu z pkt 6, kiedy to przyznała, że nie zwracała się do ZUS celem zweryfikowania czy i kiedy A. K. (1) została zgłoszona do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania A. D., które są konsekwentne i spójne, znajdują nadto potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, tj. w zeznaniach M. M. (1) i przede wszystkim w wyroku zaocznym Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 26 kwietnia 2012 r., w sprawie o sygn. akt IV P 90/12, którym w całości uznano powództwo w/w i m.in. nakazano H. N. wydanie A. D. świadectwa pracy.

Zeznania świadka A. K. (1) Sąd uznał za wiarygodne jedynie w zakresie, w jakim odnoszą się one do charakteru jej obowiązków w (...). Natomiast w części, w jakiej zeznała ona, że obwiniona stosowała się do poleceń inspektora pracy nie utrudniając mu czynności kontrolnych, jak też w części dot. pozostawienia świadectwa pracy A. D. inspektorowi pracy, Sąd uznał je za nieprawdziwe. Zeznań tych nie potwierdziła M. M. (1), która zaprzeczyła, jakoby kiedykolwiek dostała od obwinionej bądź od A. K. (1) świadectwo pracy A. D.. Podkreślić należy przy tym, że zeznania A. K. (1) podważyło także opisanie przez M. M. (1) okoliczności, z powodu których domagała się ona dostarczenia jej przedmiotowego świadectwa. Miało ono bowiem stanowić dowód na fakt, że zostało wcześniej wysłane do A. D. (co podnosiła obwiniona, a czego dotyczył jeden ze stawianych jej zarzutów). Za nielogiczne zatem Sąd uznał twierdzenia, jakoby inspektor pracy zobowiązał się doręczyć zainteresowanemu dokumenty. W sprzeczności wobec tej wersji stoi także powołany wyżej wyrok zaoczny Sądu Pracy, jak też zeznania świadka A. D. świadczące o tym, że nie mógł się w tej sprawie skutecznie skontaktować z pracodawcą, ani też ugodowo załatwić tej sprawy.

Odnosząc się natomiast w pozostałym zakresie do zeznań A. K. (1) Sąd pominął je nie opierając na nich poczynionych ustaleń faktycznych. A. K. (1) zeznała bowiem, że nigdy nie zleciła A. S. (1) zadania, które wiązałyby się ze świadczeniem pracy w delegacji, w godzinach nadliczbowych bądź w porze nocnej, gdyż byłoby to nieopłacalne z punktu widzenia przedsiębiorstwa, a ponadto nie zaistniała taka potrzeba. Świadek zeznała nadto, że A. S. (1) tylko raz za jej wiedzą i na podstawie jej polecenia pracował w delegacji w godzinach nadliczbowych, co miało miejsce w miesiącu styczniu 2012 r. i za co pracownik otrzymał stosowne wynagrodzenie (k.121). Wypowiadając się na temat wydawania zleceń A. S. (1) A. K. (1) zeznała ponadto: „nie było możliwości, aby poza mną ktoś inny w firmie wydał panu S. zlecenie pracy w nadgodzinach i porze nocnej” (k.121). Świadek dodała też, że A. S. (1) wykorzystywał firmowy samochód poza pracą zeznając „okazało się, że pan S. dużo zleceń wykonywał na własną rękę, jeździł służbowym autem we własnych celach” (k.121). A. K. (1) dodała także, iż po zwolnieniu z pracy A. S. (1) Inspekcja Transportu Drogowego przysyłała do (...) zawiadomienia o braku uiszczenia opłat autostradowych dotyczących auto-zestawu, którym w pracy posługiwał się A. S. (1) stwierdzając, że żadna z tras oznaczonych na wezwaniu nie została zlecona ani przez nią ani przedsiębiorstwo (...) (k.121). Świadek utrzymywała także, że wysłała świadectwo pracy wraz z pisemnym wypowiedzeniem umowy o pracę do A. S. (1), na dowód czego do akt przedłożone zostały pocztowe potwierdzenia z adnotacją „Świadectwo pracy, (...) z dnia 5 i 7 lipca 2012 r., na których podpis złożył A. S. (1). A. K. (1) twierdziła, że wraz z powyższymi dokumentami wysłane zostało pokrzywdzonemu oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika oraz rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia datowane na 22 czerwca 2012 r. (k.122).

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd pominął także opozycyjne w stosunku do zeznań A. K. (1) zeznania pokrzywdzonego A. S. (1). Świadek ten utrzymywał bowiem, że świadczył pracę w godzinach nocnych i nadliczbowych, a także w delegacji, za co jednak nie otrzymał stosownego wynagrodzenia, na dowód czego przedstawił kserokopię 16 zapisów tarczy tachografu. A. S. (1) zeznał, że „teoretycznie i praktycznie za cały okres zatrudnienia w firmie (...) nie wypłacano mi wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych” podając orientacyjnie, że w skali dnia świadczył pracę w wymiarze 4 godzin nadliczbowych. W/w zeznał także, że nie otrzymywał dodatków za delegacje dodając, że „praktycznie 85 % wyjazdów to delegacje” (k.72). Jednocześnie A. S. (1) nie był w stanie podać w jakich dniach świadczył pracę w godzinach nadliczbowych i w porze nocnej. Świadek początkowo na etapie postępowania kontrolnego zeznał, że nie otrzymał wypowiedzenia umowy o pracę w pisemnej wersji, po czym przesłuchiwany przed

sądem stwierdził: „nie pamiętam czy w lipcu 2012 r. otrzymałem oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z mojej winy” (k.72).

Opisane powyżej zeznania A. S. (1) oraz częściowo A. K. (1) nie mogły w rozpatrywanej sprawie stanowić podstawy dla ustaleń faktycznych, gdyż brak było dowodów, na podstawie których możliwe stałoby się wykluczenie, jako niewiarygodnej, jednej z wersji i tym samym uznanie drugiej za prawdziwą. Nie bez znaczenia były też sprzeczności bądź niejasności w zeznaniach w/w świadków, co skutkowało musiło pominięciem opisanych zeznań w ustalaniu stanu faktycznego.

Ustalając stan faktyczny Sąd pominął również zeznania świadka M. N., gdyż nie zawierały one informacji istotnych z punktu widzenia zarzutów stawionych obwinionej. Świadek w okresie przynajmniej do 22 czerwca 2010 r. nie pracował w (...) i nie brał udziału w czynnościach kontrolnych z ramienia tego przedsiębiorstwa. Natomiast w zakresie, w jakim świadek zeznał, że raczej żaden z kierowców nie jeździł w porze nocnej i w godzinach nadliczbowych, Sąd nie oparł na nich poczynionych ustaleń faktycznych, gdyż z jednej strony nie były one kategoryczne i nie znalazły pełnego potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym, a z drugiej nie można było całkowicie ich wykluczyć w świetle dowodów przedstawionych przez A. S. (1), choć były nimi jedynie kserokopie zapisu z tachografu, nie zaś ich oryginały.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd posłużył się dowodami z dokumentów w postaci: protokołu kontroli oraz jego załączników, oświadczenia A. S. (1) w przedmiocie ekwiwalentu za odzież roboczą, pisma Zakładu Ubezpieczeń Społecznych - Inspektorat w O., potwierdzenia przekazu pocztowego - potwierdzenie wypłaty, dowodów wypłaty, list płac za miesiąc luty i kwiecień 2012 r., wniosków urlopowych z dnia 29.02., 27.03. i 31.05.2012 r., pism przedłożonych przez A. D., dokumentów zgromadzonych w aktach spraw Sądu Pracy, w tym głównie w postaci wyroku zaocznego Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 26 kwietnia 2012 r., sygn. IV P 90/12, postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 28.06.2012 r. w sprawie IV P 90/12 o odrzuceniu sprzeciwu, pozwu w sprawie X P 934/13 oraz zarządzenia Sądu Rejonowego z dnia 22 listopada 2013 r. w sprawie X P 934/13 o zwrocie pozwu.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonego powyżej stanu faktycznego, w zakresie czynu zarzuczonego w punkcie I wniosku o ukaranie, wina i sprawstwo H. N. nie budzą wątpliwości. Zgodnie z art. 283 § 1 pkt 8 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (dalej K.p.) kto utrudnia działalność Państwowej Inspekcji Pracy, w szczególności uniemożliwia prowadzenie wizytacji zakładu pracy lub nie udziela informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań podlega karze grzywny od 1000 do 30000 zł. Nie ulega wątpliwości, że czynność wykonawczą, jaką ustawodawca posłużył się w zacytowanym przepisie, a polegająca na utrudnianiu działalności Państwowej Inspekcji Pracy, należy rozumieć szeroko i nie ograniczać jej do konkretnych przypadków prowadzących do całkowitego udaremnienia wykonywania przez inspekcję jej zadań. W związku z powyższym przyjąć należy, że za utrudnianie, o którym mowa w art. 283 § 2 pkt 8 K.p. winno być uznane każde działanie, które obiektywnie przyczynia się do zaistnienia okoliczności negatywnie wpływających na możliwość przeprowadzenia przez Inspekcję czynności leżących w jej gestii.

W rozpatrywanej sprawie obwiniona swoim zachowaniem polegającym na nie stawianiu się w Okręgowym Inspektoracie Pracy na uzgodnione z M. M. (1) terminy zrealizowała zaniżenie utrudniania działalności Państwowej Inspekcji Pracy. Przeprowadzone postępowanie wykazało bowiem, że obwiniona mimo wcześniejszego ustalenia początkowego terminu kontroli na dzień 07 grudnia 2011 r. nie stawiła się w siedzibie Powiatowego Inspektoratu Pracy i nie usprawiedliwiła swojej nieobecności. Podobna sytuacja miała miejsce w dniu 07 maja 2012 r. oraz 18 czerwca 2012 r. Takie zachowanie obwinionej utrudniło działalność Państwowej Inspekcji Pracy powodując przedłużenie postępowania kontrolnego oraz zmusiło inspektora pracy do korzystania z procedury zlecenia doręczenia wezwania pracodawcy przez organy Policji. Podkreślić należy w tym miejscu, że zachowanie obwinionej w efekcie spowodowało, że kontrola przedsiębiorstwa (...), w którym, jak wynika z jej protokołu, zatrudnione na podstawie umowy o pracę były jedynie 2 osoby, zajęła aż 6 miesięcy.

Wykroczenie opisane w art. 283 § 2 pkt 8 K.p. może być popełnione tylko umyślnie, co stanowi znamię jego strony podmiotowej. W rozpatrywanej sprawie H. N. miała pełną świadomość tego, że jej zachowanie prowadzi do utrudnienia działalności organu, przy czym nie reagując na kolejne wezwania dała ona wyraz temu, że na taki stan się godzi, co implikuje przyjęcie po jej stronie działania co najmniej z zamiarem ewentualnym.

Po stronie obwinionej nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające bezprawność lub winę, a swoją świadomością obejmowała ona wszystkie znamiona przypisanego jej czynu.

Okoliczności ujawnione w sprawie prowadzą również do wniosku, że H. N. swoim działaniem zrealizowała znamiona wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 3 K.p. Zgodnie z treścią tego przepisu podlega karze grzywny od 1 000 do 30 000 zł ten kto wbrew obowiązkowi nie wydaje pracownikowi świadectwa pracy. Obowiązek taki na pracodawcę nakłada art. 97 § 1 K.p., zgodnie z którym w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy.

W niniejszej sprawie obwiniona nie wywiązała się z ciężącego na niej obowiązku, co potwierdza wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia, w którym H. N. występująca w charakterze pozwanej została zobowiązana do wydania powodowi- A. D. świadectwa pracy. Wyrok ten, jako kształtujący prawo, w szczególności poprzez określenie treści świadectwa pracy, na podstawie art. 8 K.p.k. był wiążący w niniejszej sprawie. W tym miejscu należy na marginesie dodać, że twierdzenia obrońcy obwinionej przedstawione w mowie końcowej, jakoby wyrok Sądu Pracy, jako zaoczny, w związku z tym, że ukształtował prawo jedynie na podstawie twierdzeń A. D., nie jest wiążący w niniejszej sprawie, uznać należało za nieracjonalne i stojące w sprzeczności z podstawowymi zasadami procedury cywilnej oraz treścią art. 8 K.p.k.

Rozpatrując kwestię strony podmiotowej wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 3 K.p. Sąd uznał, że działanie obwinionej charakteryzowała umyślność. Mając bowiem na uwadze fakt, że mimo wezwań i próby ugodowego załatwienia sprawy zaproponowanej przez A. D. obwiniona nie wywiązywała się z ciężącego na niej obowiązku, przyjęcie należało, że miała ona świadomość postępowania niezgodnego z obowiązującym prawem.

Zważając na powyższe, Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny działając na podstawie art. 282 § 1 pkt 3 K.p. w zw. z art. 9 § 2 K.w. i jednocześnie kierując się dyrektywami wyszczególnionymi w art. 33 K.w., bacząc przy tym na stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez H. N..

Jako okoliczności obciążające Sąd uznał fakt, że obwiniona kilka razy nie zareagowała na wezwania inspektora pracy lekceważąc tym samym jego zadania i rolę oraz dając wyraz poczucia własnej bezkarności. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, że pomimo charakteru czynności polegającej na wystawieniu świadectwa pracy, która nie niesie ze sobą znacznych trudności, pozostając jednocześnie niezwykle istotną z punktu widzenia pracownika, obwiniona nie wykonała ciężącego na niej obowiązku.

W ocenie Sądu wymierzona obwinionej kara grzywny spełni swoje cele w zakresie społecznego oddziaływania i będzie stanowić potwierdzenie ochrony praw pracowniczych polegające na tym, że ich nieprzestrzeganie przez pracodawców wiąże się z reakcją karną. Również w stosunku do obwinionej wymierzona kara grzywny zadziała zapobiegawczo i wychowawczo, gdyż uzmysłowi jej jako prowadzącej działalność gospodarczą, że lekceważenie obowiązków pracodawcy oraz zadań Państwowej Inspekcji Pracy absolutnie nie powinno mieć miejsca.

Przechodząc do zarzuconych obwinionej czynów w pkt 2, 3, 4 i 5 wniosku o ukaranie wskazać należy, że dla przyjęcia sprawstwa i winy obwinionego niezbędnym jest udowodnienie, że swoim zachowaniem wyczerpał on znamiona danego wykroczenia. Udowodnienie oznacza zaś taki stan, w którym fakt przeciwny dowodzonemu jest realnie niemożliwy bądź też nieprawdopodobny w wysokim stopniu. W związku z powyższym, jeżeli po kompleksowo przeprowadzonej ocenie dowodów danej sprawy, przeciwieństwo tego faktu nie może być wykluczone, to nie można przyjąć, że jest on udowodniony.

Mając zatem na względzie zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy i dwie wykluczające się wersje wydarzeń (przedstawione przez A. S. (1) i A. K. (2)), których nie można całkowicie wyeliminować ani uznać za nieprawdopodobne w wysokim stopniu, Sąd uniewinnił obwinioną od zarzuconych jej czynów w pkt 2,3,4 i 5 wniosku o ukaranie. Jak zostało bowiem zaznaczone w części uzasadnienia odnoszącej się do oceny dowodów, nie sposób uznać ani wersji A. K. (1), ani wersji A. S. (1) za jedyną możliwą, a tym samym wykluczającą zeznania przeciwstawne. Przedstawione przez A. S. (1) zapisy tarcz tachografu, mimo, że potwierdzają jego pracę w godzinach nadliczbowych, nocnych oraz w warunkach podróży służbowej, to w świetle zeznań A. K. (1) w zakresie, w jakim świadek odniosła się do używania przez pokrzywdzonego samochodu służbowego do celów prywatnych, nie mogą zostać uznane za dowód dotyczący kursów wykonanych na zlecenie tego pracodawcy, a tym samym stanowić podstawy do stwierdzenia, że doszło do naruszenia praw pracowniczych. Nie sposób również przyjąć faktu, że A. S. (1) nie wypłacono stosownego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, porze nocnej oraz w delegacji jedynie na podstawie jego własnych zeznań, skoro mimo, że nie można do końca wykluczyć ich prawdziwości, to da się dostrzec w nich pewną niekonsekwencję polegającą choćby na tym, że świadek nie pamięta w jakich dniach świadczył pracę w opisanych powyżej okolicznościach. W końcu nie pozwala na to równie prawdopodobna i nie dająca się wykluczyć wersja przedstawiona przez A. K. (1), która konsekwentnie twierdziła, że tylko raz zleciła pokrzywdzonemu pracę w godzinach nocnych i w delegacji, co miało miejsce w styczniu 2012 r. i za co pracownik otrzymał stosowne wynagrodzenie. Zeznania te znajdują częściowe potwierdzenie w dowodzie wypłaty (k.104), na którym znalazł się zapis „wynagrodzenie za m-c styczeń 2012 r. wraz z godzinami nocnymi oraz delegacje”, przy czym brak jest innych dowodów, które pozwoliłyby na podstawie tych zeznań wykluczyć wiarygodność zeznań A. S. (1).

Również w zakresie zarzutu nie dochowania formy pisemnej wypowiedzenia A. S. (1) umowy o pracę brak jest jednoznacznych dowodów potwierdzających bądź wykluczających jego zasadność. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zawiera bowiem pocztowe potwierdzenie odbioru przesyłki, gdzie zgodnie z twierdzeniami A. K. (1) znajdowała się pisemna wersja wypowiedzenia umowy o pracę, której kopia również została dołączona do akt. Podobnie jednak, jak w przypadku opisanym powyżej, brak jest dowodów, które wspierając zeznania A. K. (1) w tym zakresie, pozwoliłyby na przyjęcie, że wypowiedzenie umowy o pracę w formie pisemnej zostało faktycznie doręczone A. S. (1). Podkreślić przy tym należy, że sam pokrzywdzony, który początkowo twierdził, że wypowiedzenia takiego nie otrzymał, już przed Sądem zeznał, że nie pamięta dokładnie czy było ono w powyższej przesyłce, nie twierząc jednak, że forma pisemna wypowiedzenia do niego dotarła.

Powyższe uwagi i spostrzeżenia Sądu dotyczące opisanych zeznań oraz pozostałego materiału dowodowego w zakresie, w jakim odnoszą się one do zarzutów z pkt 2,3,4 i 5 wniosku o ukaranie, prowadzą do konstatacji, że zgromadzone dowody nasuwają wątpliwości, których nie sposób jednoznacznie usunąć. W związku z tym działając na podstawie art. 5 § 2 K.p.k. w zw. z art. 8 K.p.s.w. wątpliwości te należało rozstrzygnąć na korzyść obwinionej, co w efekcie skutkowało jej uniewinnieniem.

Sąd uniewinnił H. N. również od zarzutu popełnienia czynu opisanego w pkt 6 wniosku o ukaranie. Jak bowiem ustalono na etapie postępowania sądowego A. K. (1) została zgłoszona przez pracodawcę do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych. Postawiony H. N. zarzut okazał się zatem całkowicie niezasadny, czemu wyraz dał również oskarżyciel publiczny wnosząc w mowie końcowej o uniewinnienie obwinionej w opisanym zakresie.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd na podstawie art. 119 K.p.s.w. w zw. z art. 634 § 1 K.p.k. oraz art. 118 § 2 K.p.w. zwolnił obwinioną od ich ponoszenia w części dotyczącej pkt I części dyspozytywnej wyroku, a w pozostałym zakresie, ze względu na uniewinnienie H. N. kosztami obciążył Skarb Państwa.